

АСОЦИАЦИЯ НА ОРГАНИЗАЦИИТЕ НА БЪЛГАРСКИТЕ РАБОТОДАТЕЛИ - АОБР

АСОЦИАЦИЯ НА
ИНДУСТРИАЛНИЯ
КАПИТАЛ В БЪЛГАРИЯ

БЪЛГАРСКА СТОПАНСКА
КАМАРА

БЪЛГАРСКА
ТЪРГОВСКО-
ПРОМИШЛЕНА ПАЛАТА

БСЧП "ВЪЗРАЖДАНЕ"

СЪЮЗ ЗА СТОПАНСКА
ИНИЦИАТИВА

ДЕКЛАРАЦИЯ

Работодателските организации – членове на [Асоциацията на организациите на българските работодатели \(АОБР\)](#), участват в работната група, определена със заповед на министър Масларова, за да се намери взаимноприемливо решение не само на проблема с така наречените “класове”, но и на принципите за договаряне и организация на работните заплати, съобразени с модерните европейски практики.

Само преди няколко дни работната група получи предложенията на Министерството на труда и социалната политика, които предвиждат промените в нормативната уредба по тези въпроси да влязат в сила от 1 януари 2007 г. Тези предложения включват запазване на заварените “класове” в работните заплати и изброяват факторите, които трябва да се отчитат при образуването на работните заплати в бъдеще, включително - продължителността на работата при един работодател.

Изказването на министър Масларова, че “тези въпроси не трябва да се коментират и до края на годината не стоят на дневен ред”, че “добавките за прослужено време са половинвековна традиция”, а също, че “решаването им ще стане, заедно със синдикатите”, поражда **ВЪПРОСИТЕ**:

- Защо, в такъв случай, се провеждат консултации по тези проблеми със социалните партньори, след като те не стоят на дневен ред до края на годината?
- Централната планова икономика също имаше половинвековна традиция. Трябваше ли да я запазим и да не въвеждаме пазарни отношения?
- Означава ли това, че работодателите няма да участват в решаването на тези изключително важни въпроси, а ще се преговаря само със синдикатите?

С цел да се преустанови назряването на конфликт около “класовете”, длъжни сме да изразим ясно **НАШАТА ПОЗИЦИЯ**:

1. Работодателските организации са **за премахване на преносимостта** от един работодател към друг, **а не за отпадане** на “класовете”.
2. Това не е изискване само на МВФ, но и на Европейската комисия. В мониторинговия доклад за България е записано: *“Трудовата мобилност продължава да е затруднена от преносимостта на допълнителните възнаграждения въз основа на трудовия стаж. Дискусиите между социалните партньори относно включването на тези допълнителни възнаграждения към нормалния размер на заплащането, както и диалогът относно приемането на по-изчерпателни мерки за подобряване на гъвкавостта на пазара на труда, все още не са довели до резултат.”*
3. Отсъствието на резултат се дължи единствено на позицията на синдикатите и на съгласителството на последните две правителства с тях. В резултат,

въпреки наличието на Закон за защита срещу дискриминация, на практика правителствата поддържат икономически условия и нормативни разпоредби за нейното запазване. **Дискриминирани са по-възрастните работници и служители**, които са неатрактивни за работодателите, заради допълнителните възнаграждения за “класовете”. Задължението за тяхното изплащане ги обрича на безработица.

4. **Дискриминирани са и младите работници и служители**, независимо от тяхната нова по-висока квалификация, които получават по-ниско възнаграждение за еднакъв или равностоен труд от тези с по-дълъг стаж.

5. Работодателските организации сами предложиха включването на заварените “класове” в заплатите. Работодателите от реалния сектор, които ги изплащат, са договорили многократно по-високи размери, отколкото изисква съответната наредба. Ако те желяеха да си спестят тези средства, и сега щяха да заплащат минимума, изискван от нея. Това означава, че **намаление на достигнатите заплати няма да има**. В бъдеще, обаче, нарастването на заплатите трябва да зависи главно от резултатите на работата, от квалификацията, производствения опит, тежестта на труда, а не толкова от възрастта на работника или служителя. Дългогодишните работници и служители в същото предприятие ще продължат да получават бонуси, но **това трябва да се договаря с колективни и индивидуални договори, а не с актове на държавата**.

6. Проблемът на синдикатите и правителството не е реалният сектор, а **бюджетната сфера**. Там работодател е правителството. То трябва да реши проблема с “класовете” в държавния сектор и в бюджетните организации. Ако иска, да ги запази в досегашния вид. В реалния сектор проблемът е разрешен. В него работодателите намират начини да заплащат възнаграждения според вложения труд, а не според прослужено време.

Оставаме с впечатлението, че вместо да се търси решение на проблемите със заплащането на труда в духа на международния и европейския опит и практика, се търси конфронтация между работодателските и синдикалните организации.

София, 27 февруари 2006 г.

Документът е подписан от:

1. [Асоциация на индустриалния капитал в България](#), Васил Велев
2. [Българска стопанска камара](#), Божидар Данев
3. [Българска търговско-промишлена палата](#), Божидар Божинов
4. [БСЧП “Възраждане”](#), Ваня Годорова
5. [Съюз за стопанска инициатива](#), Борислав Борисов